

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 38/2021
09.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Тасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 637/2019 од 16.07.2020. године, у седници одржаној дана 09.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 637/2019 од 16.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 281/18 од 30.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код тужене, па је поништено као незаконито, решење о престанку радног односа број Су ... од 18.05.2016. године и обавезана је тужена да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 637/2019 од 16.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац поднео одговор на ревизију тужене, са предлогом да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) па је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос у Привредном суду у Лесковцу на одређено време, по основу уговора о раду од 18.04.2011. године, за период од 18.04.2011. године до 17.10.2011. године, за обављање послова „ББ“, због попуне упражњеног радног места. По истеку овог уговора тужилац је са истим послодавцем, из истих разлога и за обављање истих послова закључио више сукцесивних уговора о раду на одређено време, по којима је тужилац код туженог обављао рад почев од 18.04.2011. године до 18.05.2016. године и то послове „ББ“ (био у радном односу на одређено време у укупном трајању од 5 година). Наведени уговори о раду за период од 18.04.2011. године до 31.12.2012. године су закључивани у складу са императивним прописима садржаним у члану 35. став 1. Закона о буџету Републике Србије за 2011. године и кадровским планом Привредног суда у Лесковцу за 2011. и 2012. годину. Уговори о раду за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године, закључени су у складу са императивним прописима садржаним у члану 41. став 2. Закона о буџету Републике Србије за 2013. годину и кадровским планом Привредног суда у Лесковцу за 2013. годину. Уговори о раду за период од 01.01.2014. године до 18.05.2016. године закључени су у складу са кадровским планом Привредног суда у Лесковцу за 2014. и 2015. годину и у складу са Уредбом о поступку прибављања сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава. Утврђено је да је тужени имао потребу за ББ (зато што је радно место „ББ“ на коме је тужилац био радно ангажован било упражњено јер је запослени који је претходно обављао ове послове отишао у пензију) па је са тужиоцем засновао радни однос на одређено време. Између трајања уговора који су закључивани са тужиоцем није било прекида дужих од 30 дана. Утврђено је и да је тужилац радио на истим пословима и на истом радном месту. Тужиоцу је радни однос престао на основу решења туженог о отказу уговора о раду од 18.05.2016. године, због истека рока за који је заснован.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев налазећи да су испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду, те да је тужиоцу незаконито престао радни однос и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад.

По оцени Врховног касационог суда, становиште нижестепених судава је правилно.

Чланом 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...54/09), који се примењивао до 29.07.2014. године, када су ступиле на снагу измене овог закона објављене у „Службеном гласнику РС“, број 75/14, било је прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању – сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или

с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци (став 1.); да се под прекидом из става један овог члана не сматра прекид рада краћи од 30 радних дана (став 2.); да се радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може засновати до повратка привремено одсутног запосленог (став 3.), да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос (став 4.). Законом о изменама и допунама Закона о раду који је објављен у „Службеном гласнику РС“, број 75/14 и ступио на снагу 29.07.2014. године, продужен је период на који се може закључити уговор о раду на одређено време, тако што је уместо раније прописаних 12 месеци, сада предвиђена могућност закључења једног или више уговора о раду на одређено време на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Како је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је тужилац непрекидно радио на истоврсним пословима од 18.04.2011. године до 18.05.2016. године и по оцени ревизијског суда дошло је до преображаја радног односа на основу члана 37. став 4. Закона о раду. Сагласно наведеном, за примену цитираних одредби закона потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на истоврсним пословима, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 12 месеци односно 24 месеца. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана. Тај рок од пет дана рачуна се или од истека рока по једном уговору или по истеку једне године рада. Ако би се у случају обављања истоврсних послова код истог послодавца сваки закључени уговор третирао као посебан уговор, законом би био злоупотребљаван, па би послодавац могао да изигра правило о временском ограничењу рада на одређено време из члана 37. Закона о раду. С обзиром на то да је тужилац све време од 18.04.2011. године до 18.05.2016. године код туженог радио на истоврсним пословима, то су по оцени ревизијског суда испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Без обзира што је један временски период тужилац радио по Закону о раду из 2005. године, а затим је наставио да ради након ступања на снагу измена и допуна Закона о раду (ступио на снагу 29.07.2014. године), по оцени ревизијског суда, управо ради спречавања забране злоупотребе права у „рачунање“ времена проведено у радном односу код туженог „улази“ и период по претходно важећем закону и период по измењеном Закону о раду. У конкретном случају предмет оцене заснивања радног односа тужиоца на неодређено време код туженог је период за време важења „старог“ – неизмењеног Закона о раду (по њему је за „преображај“ радног односа било потребно 12 месеци) и тужилац има право на преображај радног односа јер је у радном односу био од 18.04.2011. године, па је 12 месеци рада код истог послодавца истекло 18.04.2012. године по протеклу ког рока је он и даље био у радном ангажовању код туженог по уговорима о раду на одређено време. Наведени уговори о раду за период од 18.04.2011. године до 31.12.2012. године су закључивани у складу са императивним прописима садржаним у члану 35. став 1. Закона о буџету Републике Србије за 2011. године и кадровским планом Привредног суда у Лесковцу за 2011. и 2012. годину. С тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Овај суд је имао у виду да је тужени по члану 2. став 1. тачка 5. и 9. Закона о буџетском систему, корисник јавних средстава па се у односу на њега примењују одредбе и тог закона и да је одредбама Закона о буџетском систему, прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, али код утврђеног да је тужилац код туженог радио у периоду од 18.04.2011. године до 18.05.2016. године, то су се по истеку рока од једне године на истоврсним пословима, стекли услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време (12 месеци рада код истог послодавца истекло 18.04.2012. године) јер је преображај радног односа наступио пре почетка примене Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему (који је био у примени од 07.12.2013. године) којим је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем, то је и са тих разлога основан захтев тужиоца.

Без утицаја на одлучивање о правној ствари су наводи ревизије тужене да је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Привредном суду у Лесковцу Су бр. 9/2016-9 од 31.12.2015. године на које Министарство правде дало сагласност својим актом од 14.01.2016. године, радно место ББ укинута, јер решење о престанку радног односа тужиоцу није донето због тога што је наведено радно место укинута, већ због истека рока на које је радни однос заснован.

Из изложеног, по оцени овога суда, правилно су нижестепени судови утврдили да је радни однос тужиоца на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време по одредбама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...54/09), те поништили решење тужене о престанку радног односа тужиоца и тужиоца вратили на рад.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио с`обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

Како се ревизијом понављају жалбени разлози о којима се изјаснио другостепени суд, дајући аргументе које прихвата и Врховни касациони суд, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић